

kommer adskillige kaade, umodne og utidige Forsøg paa at forcere Sagen, istedetfor at lade den voxe sig sindigt og sikkert frem i Tidens Fylde.

Paa de sidste Blade af sin Afhandling finder Hr. Schack Bekræftelse for Sætningen: „Manden er Kvindens Hoved“ deri, at Kvinden ikke paa noget Punkt er gaaet i Spidsen for Menneskeheden, hvilken Kendsgerning han mener, at det end ikke er lykkedes Stuart Mill at bortforklare.

Det er muligt, at kommende Tider vil vise, at denne Kendsgerning har været begrundet i de Forhold, hvorunder Kvinderne har været stillet. Umuligt er det dog ingenlunde, at det vedblivende vil vise sig, at den mandlige Individualitet indeholder visse Betingelser for et kraftigere Initiativ, en mere skabende Genialitet end Kvinderne besidder.

Skulde dette blive en Kendsgerning, saa er det dermed dog ikke afgjort, at Manden er Kvindens Hoved.

De geniale Naturer, gennem hvilke Menneskeheden har gjort Fremskridt, har ingenlunde været dem, der har været bedst skikket til at herske over Menneskene.

Med den produktive Genialitet følger ofte en svag, næsten barnlig Karakter, som just ikke gjør et Individ egnet til at være Hovedet for andre.

Menneskeheden er villig til at beundre Genierne, til at yde dem al Tak og Anerkjendelse, men sikkert ikke til at vise dem Underdanighed.

Og hvorfor skulde det hele mandlige Køn være det kvindelige overlegent, fordi det første har enkelte fremragende Medlemmer, som ikke findes i det sidste?

Først og fremmest er et Menneske sig selv skyldig at føle sig som en Individualitet, der staar og falder ved sit eget Ansvar.

Dette gælder for Mand som for Kvinde, for dem, der arbejder i det daglige Livs Trædemølle, saa godt som for de store Genier, der løfter Tiderne ud af deres Fuger og fører dem ind paa nye Baner.

Ellen Plum.